

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u Vijeću od pet sudija, u predmetu broj **AP 3648/10**, rješavajući apelacije „**ArcelorMittala**“ **Zenica d.o.o.**, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 59. stav 2. alineja 2. i člana 61. st. 1. i 3. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ br. 60/05, 64/08 i 51/09), u sastavu:

Valerija Galić, predsjednica

Miodrag Simović, potpredsjednik

Seada Palavrić, potpredsjednica

Mato Tadić, sudija

Mirsad Ćeman, sudija

na sjednici održanoj 20. decembra 2012. godine donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI I MERITUMU

Odbijaju se kao neosnovane apelacije
„ArcelorMittala” Zenica d.o.o. podnesene protiv:

presudā Kantonalnog suda u Zenici broj
004-0-Gž-09-003262 od 1. juna 2010. godine, broj
004-0-Gž-08-002-801 od 24. novembra 2009. godine, broj
004-0-Gž-08-002 802 od 18. januara 2010. godine, broj
04 0 P 001935 09 Gž od 11. augusta 2010. godine, broj 43
0 P 0015310 11 Gž od 17. februara 2012. godine, broj 43
0 P 019557 11 Gž od 11. augusta 2011. godine, broj 43 0
P 01212 11 Gž od 25. augusta 2011. godine, broj 43 0 P
013511 11 Gž od 31. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P
001130 11 Gž od 17. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P
016920 11 Gž od 17. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P
019572 11 Gž od 4. januara 2012. godine, broj 43 0 P
024696 11 Gž od 28. februara 2012. godine, broj 43 0 P
019692 11 Gž od 19. septembra 2011. godine, broj 43 0 P
008575 11 Gž od 29. augusta 2011. godine, broj 43 0 P
001127 11 Gž od 24. novembra 2011. godine, broj 43 0 P
019660 11 Gž od 10. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P
019687 11 Gž od 5. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P
019586 11 Gž od 23. septembra 2011. godine i broj 43 0 P
013613 11 Gž od 5. oktobra 2011. godine

i presudā Općinskog suda u Zenici broj
043-0-P-07-000034 od 10. februara 2009. godine, broj
043-0-P-07-000033 od 16. juna 2008. godine, broj
043-0-P-07-000035 od 9. juna 2008. godine, broj
043-0-P-07-000036 od 18. marta 2009. godine, broj 43 0

P 015310 07 P od 4. novembra 2011. godine, broj 43 0 P 019557 07 P od 29. aprila 2011. godine, broj 43 0 P 001212 07 P od 31. maja 2011. godine, broj 43 0 P 013511 07 P od 15. jula 2011. godine, broj 43 0 P 001130 07 P od 31. maja 2011. godine, broj 43 0 P 016920 07 P od 26. aprila 2011. godine, broj 43 0 P 019572 07 P od 29. aprila 2011. godine, broj 43 0 P 024696 09 P od 8. jula 2011. godine, broj 43 0 P 019692 07 P od 30. juna 2011. godine, broj 43 0 P 008575 07 P od 14. januara 2011. godine, broj 43 0 P 001127 07 P od 15. jula 2011. godine, broj 43 0 P 019660 07 P od 29. aprila 2011. godine, broj 43 0 P 019687 07 P od 24. juna 2011. godine, broj 43 0 P 019586 07 P od 29. aprila 2011. godine i broj 43 0 P 013613 07 P od 24. marta 2011. godine.

OBRAZLOŽENJE

I. Uvod

1. „ArcelorMittal“ Zenica d.o.o. (u daljnjem tekstu: apelant) sa sjedištem u Zenici, kojeg je prvobitno zastupao Branko Marić, advokat iz Sarajeva, a poslije diplomirani pravnik Mirsad Čolaković, direktor Sektora za pravne poslove, interno osiguranje i opće poslove apelanta, podnio je u periodu od 23. augusta 2010. godine do 23. novembra 2012. godine apelacije Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv presuda Kantonalnog suda u Zenici (u daljnjem tekstu: Kantonalni sud) i presuda Općinskog suda u Zenici (u daljnjem tekstu: Općinski sud) navedenih u izreci ove odluke.

2. Predmetne apelacije su evidentirane pod sljedećim brojevima: AP 3648/10, AP 4094/10, AP 4095/10, AP 4708/10, AP 1409/12, AP 1902/12, AP 1903/12, AP 3131/12, AP 3132/12, AP 3145/12, AP 3208/12, AP 3458/12, AP 3459/12, AP 3554/12, AP 3556/12, AP 3561/12, AP 3629/12, AP 3636/12 i AP 4079/12. Dakle, ukupno je podneseno 19 apelacija, ali, s obzirom na to da se apelacije odnose na isti činjenični i pravni osnov, Ustavni sud je, u skladu sa članom 31. stav 1.

Pravila Ustavnog suda, donio odluku o spajanju navedenih apelacija u kojima će voditi jedan postupak i donijeti jednu odluku pod brojem AP 3648/10.

3. Ustavni sud je odlukama br. AP 512/10 od 29. juna 2010. godine, AP 828/10 od 13. maja 2010. godine, AP 4159/11 od 6. decembra 2011. godine, AP 4228/11 od 6. decembra 2011. godine, AP 249/12 od 18. aprila 2012. godine, AP 5010/11 od 23. februara 2012. godine, AP 4990/11 od 23. februara 2012. godine, AP 1081/12 od 27. juna 2012. godine, AP 1643/12 od 13. juna 2012. godine, AP 4542/11 od 20. decembra 2011. godine, AP 4327/11 od 20. decembra 2011. godine, AP 455/12 od 14. marta 2012. godine, AP 4763/11 od 23. februara 2012. godine, AP 4806/11 od 23. februara 2012. godine, AP 4522/11 od 20. decembra 2011. godine i AP 4807/11 od 23. februara 2012. godine, donesenim povodom apelacija istog apelanta protiv presudā Kantonalnog suda broj 004-0-Gž-08-002-801 od 24. novembra 2009. godine, broj 004-0-Gž-08-002 802 od 18. januara 2010. godine, broj 43 0 P 019557 11 Gž od 11. augusta 2011. godine, broj 43 0 P 01212 11 Gž od 25. augusta 2011. godine, broj 43 0 P 013511 11 Gž od 31. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P 001130 11 Gž od 17. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P 016920 11 Gž od 17. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P 019572 11 Gž od 4. januara 2012. godine, broj 43 0 P 024696 11 Gž od 28. februara 2012. godine, broj 43 0 P 019692 11 Gž od 19. septembra 2011. godine, broj 43 0 P 008575 11 Gž od 29. augusta 2011. godine, broj 43 0 P 001127 11 Gž od 24. novembra 2011. godine, broj 43 0 P 019660 11 Gž od 10. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P 019687 11 Gž od 5. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P 019586 11 Gž od 23. septembra 2011. godine i broj 43 0 P 013613 11 Gž od 5. oktobra 2011. godine odbacio apelacije kao preuranjene s obzirom na to da su bili u toku postupci o apelantovim revizijama izjavljenim protiv navedenih presuda pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Vrhovni sud). Ustavni sud je u navedenim odlukama apelanta uputio da, nakon donošenja odluka o revizijama, bez obzira na vrstu i razloge tih odluka, ima mogućnost da ponovo podnese apelacije u kojima je, u smislu člana 19. stav 3. Pravila Ustavnog suda, dužan na propisanom obrascu apelacije navesti i odluke Ustavnog suda kojima su njegove apelacije odbačene kao preuranjene, što je apelant i učinio, te je podnio apelacije br. AP 4094/10, AP 4095/10, AP 1902/12, AP 1903/12, AP 3131/12, AP 3132/12, AP 3145/12, AP 3208/12, AP 3458/12, AP 3459/12, AP 3554/12, AP 3556/12, AP 3561/12, AP 3629/12, AP 3636/12 i AP 4079/12 protiv rješenja i presudā Vrhovnog suda broj 070-0-Rev-10-000085 od 13. jula 2010. godine, broj 070-0-Rev-10-000692 od 13. jula 2010. godine, broj 43 0 P 019557 11 Rev od 20. marta 2012. godine, broj 43 0 P 001212 11 Rev od 13. marta 2012. godine, broj 43 0 P 013511 12 Rev od 31. jula 2012. godine, broj 43 0 P 001130 12 Rev od 31. jula 2012. godine, broj 43 0 P 016920 12 Rev od 7. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 019572 12 Rev od 2. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 024696 12 Rev od 2. augusta 2012.

godine, broj 43 0 P 019692 12 Rev od 7. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 008575 11 Rev od 14. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 001127 12 Rev od 18. septembra 2012. godine, broj 43 0 P 019660 12 Rev od 14. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 019687 12 Rev od 30. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 019586 11 Rev od 16. augusta 2012. godine i broj 43 0 P 013613 12 Rev od 4. oktobra 2012. godine.

II. Postupak pred Ustavnim sudom

4. Na osnovu člana 22. st. 1. i 2. Pravila Ustavnog suda, od Kantonalnog suda, Općinskog suda i Armine Zukić-Gičević, opunomoćenice tužitelja (u daljnjem tekstu: opunomoćenica tužitelja), zatraženo je 16. oktobra 2012. godine da dostave odgovore na jednu od apelacija spojenih u konkretnom slučaju, i to na apelaciju broj AP 3648/10, budući da sadrži gotovo iste činjenično-pravne navode kao i ostale apelacije spojene u predmetnom slučaju, te da odluke ovih sudova osporene tom apelacijom sadrže gotovo ista obrazloženja kao i osporene odluke u ostalim apelacijama.

5. Kantonalni sud je 24. oktobra 2012. godine dostavio odgovor na apelaciju, a Općinski sud je odgovor na apelaciju dostavio 1. novembra 2012. godine, dok je opunomoćenica tužitelja odgovor na apelaciju dostavila 29. oktobra 2012. godine.

6. Na osnovu člana 26. stav 2. Pravila Ustavnog suda, odgovori Kantonalnog suda, Općinskog suda i opunomoćenice tužitelja na apelaciju dostavljeni su apelantu 15. novembra 2012. godine.

III. Činjenično stanje

7. Činjenice predmeta koje proizlaze iz apelantovih navoda i dokumenata predloženih Ustavnom sudu mogu se sumirati na sljedeći način:

8. Presudama Općinskog suda, navedenim u izreci ove odluke, djelimično su usvojeni tužbeni zahtjevi tužitelja zaposlenih kod apelanta po osnovu zaključenih ugovora o radu, te je apelantu naloženo da im isplati novčane iznose za vremenske periode, sve bliže označeno u dispozitivu presuda, što uključuje: naknadu za minuli rad, naknadu za rad noću i naknadu za prekovremeni rad, sve sa zakonskim zateznim kamatama, kao i da na ime tužitelja R.Č. uplati doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje, te da im naknadi troškove parničnih postupaka. U obrazloženjima presuda sud je, između ostalog, istakao da je uvidom u rješenje Kantonalnog suda od 4. septembra 1998. godine utvrđeno da je tog dana osnovano i u sudski registar upisano DOO «BH Steel Company» Zenica i da su osnivači društva «Kuwait Consulting & Investment CO» Kuvajt i Željezara «Zenica» d.o.o. Zenica sa osnivačkim ulogom od po 5.000,00 DM. Također je navedeno da iz dopisa-odgovora po zahtjevu tuženog, tj. apelanta, od 23. oktobra 2007. godine, izdatog od Općinskog suda, proizlazi da DOO «BH Steel Company» Zenica nije pravni sljednik Željezare «Zenica» d.o.o. Zenica. Dakle, radi se o novoosnovanom društvu «BH Steel Company» Zenica. Zatim, prvostepeni sud je konstatovao da među

strankama nije bilo sporno da je navedeno društvo u proteklom periodu mijenjalo svoj naziv, prvo u DOO «BH Steel Željezara» Zenica, potom u DOO «Mittal Steel Zenica», te konačno u „ArcelorMittal“ Zenica d.o.o., a koje činjenice proizlaze iz rješenja Kantonalnog suda iz 2005. i 2006. godine. Isto tako, sud je naveo da apelant nije osporavao da su tužitelji u utuženom periodu bili njegovi zaposlenici, kao i da ta činjenica proizlazi i iz ugovora o radu zaključenih između tužitelja i apelanta. Shodno tome, prvostepeni sud je istakao da tužitelji kao apelantovi zaposlenici imaju pravo na plaću i naknade plaće, te da je pravo zaposlenika na plaću i naknade plaće regulisano Zakonom o radu («Službene novine Federacije BiH» br. 43/99, 32/00 i 29/03, u daljnjem tekstu: ZOR), važećim Općim kolektivnim ugovorom, granskim kolektivnim ugovorima, pravilnicima o radu i pojedinačnim ugovorima o radu.

9. Slijedom navedenog, Općinski sud je konstatovao da su u konkretnim pravnim stvarima predmet sporova zahtjevi tužitelja da im apelant kao poslodavac isplati naknade, odnosno razlike naknada po osnovu minulog rada za vremenske periode bliže precizirane u dispozitivima presuda, prema odredbi člana 9. Općeg kolektivnog ugovora za teritoriju Federacije Bosne i Hercegovine («Službene novine Federacije BiH» broj 19/00, u daljnjem tekstu: raniji Opći kolektivni ugovor) i odredbama člana 13. važećeg Općeg kolektivnog ugovora za teritoriju Federacije Bosne i Hercegovine («Službene novine Federacije BiH» br. 54/05 i 62/08, u daljnjem tekstu: važeći Opći kolektivni ugovor), a po osnovu noćnog rada i po osnovu prekovremenog rada za vremenske periode bliže precizirane u dispozitivima presuda, čija visina se garantuje odredbom člana 12. stav 1, alineje 1. i 2. važećeg Općeg kolektivnog ugovora. U skladu s tim, Općinski sud se u obrazloženjima presuda pozvao na relevantne odredbe zakonskih i podzakonskih akata (čl. 68, 69. i 71. ZOR-a, član 1, član 4, član 8. stav 1. alineja 1. i član 9. ranijeg Općeg kolektivnog ugovora, te član 13. st. 1. i 2, član 8. st. 1. i 2, član 12. stav 1. alineje 1. i 2, član 3. stav 3. i član 2. stav 2. važećeg Općeg kolektivnog ugovora), ističući da je 8. septembra 2005. godine stupio na snagu važeći Opći kolektivni ugovor i da je njegovim stupanjem na snagu prestao da važi raniji Opći kolektivni ugovor. Shodno tome, prvostepeni sud je istakao da je novi Opći kolektivni ugovor obavezujući i da važi za sva privredna društva, tako da odredbe tog ugovora obavezuju i apelanta, a što u krajnjoj liniji nije ni bilo sporno među parničnim strankama. Međutim, sporno je bilo da li je, u dijelu utuženih perioda u kojima je na snazi bio raniji Opći kolektivni ugovor, a radi se o periodima do 8. septembra 2005. godine, za koji tužitelji potražuju naknadu za minuli i prekovremeni rad, tuženi bio obavezan da primjenjuje odredbe tog Općeg kolektivnog ugovora.

10. Općinski sud je konstatovao da smatra da je apelant bio obavezan da poštuje odredbe i ranijeg Općeg kolektivnog ugovora, jer iz pojedinačno zaključenih ugovora o radu, te iz Pravilnika o radu

proizlazi da pitanje naknade za minuli rad nije regulisano ni pojedinačnim ugovorima o radu, niti je to pitanje regulisano Pravilnikom o radu tuženog, tj. apelanta, dok je pitanje naknade plaće za prekovremeni rad apelant regulisao svojim Pravilnikom o radu. Zatim je navedeno da apelant tvrdi da nije imao status društva sa većinskim državnim kapitalom, da je Udruženju poslodavaca Federacije Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Udruženje) pristupio tek 18. novembra 2005. godine, te da se Privremeni ugovor o pristupanju Udruženja važećem Općem kolektivnom ugovoru («Službene novine Federacije BiH» broj 23/02, u daljnjem tekstu: Privremeni ugovor), primjenjivao samo do 21. maja 2003. godine. Shodno tome, istaknuto je da iz provedenih dokaza proizlazi da je apelant osnovan kao društvo sa mješovitim kapitalom u odnosu kapitala 50% prema 50%, kao i da je u periodu nakon osnivanja društvo mijenjalo svoj kapital povećavajući ga s tim da je uvijek zadržan odnos kapitala 50% prema 50% u odnosu na osnivače. Potom je Željezara «Zenica» d.o.o. Zenica svoj udio kapitala prenijela na Federaciju Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Federacija BiH) da bi Društvu od 13. oktobra 2004. godine uz povećanje kapitala pristupilo društvo LNM Holding N.V., tako da je došlo do promjene učešća članova Društva u kapitalu, i to na način da Federacija BiH u kapitalu Društva učestvuje sa 8%, Kuwait Konsulting & Investment CO (KCIC) sa 41% i LNM Holding N.V. sa 51%, da bi se od 29. novembra 2005. godine smanjio broj osnivača, tako da su osnivači Mittal Steel Holdings N.V. sa 92% kapitala i Federacija BiH sa 8% kapitala. Dakle, istaknuto je da sve do 13. oktobra 2004. godine apelant nije bio društvo sa većinskim državnim kapitalom, a od 13. oktobra 2004. godine apelant je društvo sa većinskim privatnim kapitalom, kao i da se raniji Opći kolektivni ugovor primjenjivao u preduzećima sa državnim, odnosno većinskim državnim kapitalom. Općinski sud je ukazao da je 13. maja 2002. godine između Saveza samostalnog sindikata Bosne i Hercegovine i Udruženja zaključen Privremeni ugovor, kojim je, između ostalog, u članu 2. stav 2. regulisano da se Opći kolektivni ugovor primjenjuje u svim privrednim društvima s privatnim ili većinskim privatnim kapitalom, kao i da je navedeni Privremeni ugovor bio na snazi sve do 8. septembra 2005. godine, kako je to izričito i propisano odredbom člana 44. stav 2. važećeg Općeg kolektivnog ugovora, te da samim tim ne stoje ni apelantovi navodi da se Privremeni ugovor primjenjivao samo do 21. maja 2003. godine. U pogledu apelantove tvrdnje da sve do 18. novembra 2005. godine nije bio član Udruženja, prvostepeni sud je konstatovao da iz pristupnice za učlanjenje u Udruženje od 18. novembra 2005. godine proizlazi da je apelant tog dana pristupio Udruženju, ali i da je apelant, na način kako je dokazao činjenicu da je bio član Udruženja, odnosno da je pristupio Udruženju 18. novembra 2005. godine, bio dužan dokazati da u ranijem periodu nije bio član Udruženja, a što on nije učinio, zbog čega su i njegovi navodi paušalni i neosnovani.

11. Općinski sud je istakao da iz navedenog slijedi da se u periodu od 13. oktobra 2004. godine do 8. septembra 2005. godine raniji Opći kolektivni ugovor primjenjivao i na apelanta, kao i da je u periodima, bliže preciziranim u izrekama presuda, za koje tužitelji potražuju naknadu za minuli i prekovremeni rad apelant bio obavezan da primjenjuje odredbe ranijeg Općeg kolektivnog ugovora koje regulišu pitanje naknade plaće za minuli rad, a ne i odredbe navedenog ugovora koje regulišu pitanje naknade plaće po osnovu prekovremenog rada, jer je to pitanje apelant regulisao svojim Pravilnikom o radu. Dalje, sud je konstatovao da je među strankama bilo sporno da li tužiteljima pripada pravo na povećanu plaću po osnovu godina radnog staža samo za godine provedene kod apelanta, ili im to pravo pripada i za godine provedene kod ranijeg poslodavca, kao i da apelant nije osporavao navode tužbe da tužitelji sve vrijeme, tj. cijele utužene periode rade u istim halama, na istim postrojenjima i na istim radnim mjestima. U vezi s tim, prvostepeni sud je istakao da je članom 3. stav 1. Odluke o uvjetima i načinu zapošljavanja zaposlenih Željezare «Zenica» d.o.o. Zenica u «BH Steel Company» d.o.o. Zenica određeno da ukupan broj od 4.615 zaposlenih mora biti premješteno iz Željezare «Zenica» d.o.o. Zenica i zaposleno u «BH Steel Company» d.o.o. Zenica, a da je stavom 2. člana 3. navedene odluke konstatovano da je dio zaposlenih iz prethodnog stava već zaposlen u «BH Steel Company» d.o.o. Zenica od 1. januara 1999. godine, dok je u stavu 3. člana 3. navedene odluke regulisano da će određenom broju radnika kojima zbog prirode i potrebe posla nije prestao radni odnos u Željezari «Zenica» d.o.o. Zenica sa 31. decembrom 1998. godine prestati radni odnos u Željezari «Zenica» d.o.o. Zenica, te će oni zasnovati radni odnos u «BH Steel Company» d.o.o. Zenica kada se za to steknu uvjeti, a najkasnije do 30. juna 1999. godine, dok će ostatak zaposlenih iz stava 1. tog člana biti premješten u «BH Steel Company» d.o.o. Zenica na osnovu potreba posla, a najkasnije do 30. juna 1999. godine. Općinski sud je naveo da, prema tome, iz navedene odluke jasno proizlazi zaključak da su osnivanjem tuženog, tj. apelanta, kao novog društva tužitelji zadržali svoj radnopravni status zaposlenika s tim što su oni samo promijenili svog poslodavca. Isto tako, sud je istakao da je tumačenjem odredbi člana 13. st. 1. i 2. važećeg Općeg kolektivnog ugovora došao do stava da tužiteljima pripada pravo na povećanu plaću po osnovu godina radnog staža ne samo za godine provedene kod apelanta nego i za godine provedene kod ranijeg poslodavca, tj. Željezare «Zenica» d.o.o. Zenica, kao i da do drugačijeg stava ne može dovesti ni činjenica da je apelant novoosnovano društvo, te da on nije pravni sljednik Željezare «Zenica» d.o.o. Zenica kao jednog od svojih osnivača.

12. Konačno, prvostepeni sud je naveo da među parničnim strankama nije bilo sporno da tužiteljima za periode od 8. septembra 2005. godine pa do datuma bliže preciziranih u dispozitivima presuda pripada pravo na povećanu plaću po osnovu rada noću i prekovremenog rada u skladu sa članom 12. važećeg Općeg kolektivnog ugovora, ali je bio sporan način obračuna uvećanja plaće po

osnovu ostvarenog rada noću i prekovremenog rada u vezi sa čim je apelant tvrdio da su odredbe člana 8. važećeg Općeg kolektivnog ugovora ništave, jer su protivne imperativnim normama Zakona o doprinosima i Zakona o porezu na plaću. Općinski sud je istakao da iznesene apelantove tvrdnje nisu osnovane, navodeći da je, s jedne strane, važeći Opći kolektivni ugovor sa svojim odredbama, kao neposredni izvor prava iz oblasti radnih odnosa, koji zaposleniku garantuje minimum prava ispod kojeg poslodavac ne može ići, a, sa druge strane, Zakon o obligacionim odnosima, tj. član 99. stav 1. koji propisuje da se odredbe ugovora primjenjuju onako kako glase. Slijedom toga, sud je konstatovao da za periode od 8. septembra 2005. godine pa do datuma bliže preciziranih u dispozitivima presuda tužitelji imaju pravo na povećanu plaću za prekovremeni rad i rad noću najmanje 30% od bruto satnice, dok za preostale periode utuženja, za koje potražuju naknadu za prekovremeni rad, oni imaju pravo na tu naknadu u visini propisanoj Pravilnikom o radu apelanta. Na kraju, Općinski sud je naveo da je o visini tužbenih zahtjeva u konkretnim pravnim stvarima odlučio na osnovu izvedenih dokaza, finansijskim vještačenjima vještaka ekonomske struke koji su sačinili osnovne nalaze i mišljenja, a u pojedinim slučajevima i dopunske nalaze i mišljenja.

13. Presudama Kantonalnog suda, navedenim u izreci ove odluke, uglavnom su odbijene apelantove žalbe, odnosno tužitelja, kao neosnovane i potvrđene prvostepene presude, dok su u pojedinim presudama Kantonalnog suda žalbe tužitelja u pogledu troškova postupka, naknade na ime noćnog rada i naknade na ime minulog rada usvojene djelimično ili u cijelosti i prvostepene presude preinačene, odnosno ukinute u tim dijelovima.

14. Drugostepeni sud je u obrazloženjima presuda, između ostalog, konstatovao da je prvostepeni sud, uglavnom, sve odlučne činjenice kako one na kojima su tužitelji zasnovali tužbene zahtjeve, tako i one na kojima je apelant zasnovao odgovore na tužbe potpuno i pravilno utvrdio i pravilno primijenio materijalno pravo kada je odlučio kao u dispozitivima osporenih presuda. Također, Kantonalni sud je istakao da razloge koje je dao prvostepeni sud u obrazloženjima presuda, a koji su iscrpni, razumljivi, logični i uvjerljivi, prihvata i taj sud, jer za takve razloge ima više nego dovoljno uporišta u rezultatima dokaznog postupka. Dalje, drugostepeni sud je naveo da je prvostepeni sud pravilno odlučio kada je prihvatio nalaze i mišljenja vještaka, i to u dijelu obračuna naknade po osnovu minulog rada i to prema Općem kolektivnom ugovoru na bazi ukupnog radnog staža, te prekovremenog i rada noću (prva varijanta), a koji su urađeni u skladu sa odredbama važećeg Općeg kolektivnog ugovora, s tim da sud nije prihvatio nalaze u dijelu u kojem su obračun naknada po osnovu prekovremenog rada i rada noću vještaci uradili po apelantovom zahtjevu, jer metodologija takvog obračuna nema uporište u odredbama važećeg Općeg kolektivnog ugovora. Isto tako, sud je konstatovao da se ne mogu prihvatiti kao osnovani navodi žalbi da su tužbe neblagovremene i da je nastupila zastarjelost svih novčanih

potraživanja koja su predmet tužbenih zahtjeva u konkretnim pravnim stvarima. Naime, u konkretnim slučajevima tužbeni zahtjevi se odnose na novčana potraživanja iz radnog odnosa, što je nesporna činjenica koja proizlazi iz činjeničnih navoda tužbi i izvedenih dokaza. U skladu s tim, drugostepeni sud je istakao da novčane tražbine iz radnog odnosa zastarijevaju u roku od tri godine po članu 106. ZOR-a, kao i da ostvarivanje tih tražbina nije ograničeno rokom za podnošenje tužbe iz novelirane odredbe člana 103. ZOR-a, te da je bespredmetno apelantovo pozivanje na pravni stav izražen u Odluci Ustavnog suda broj AP 1586/07 od 10. juna 2009. godine, jer je u toj odluci izneseno mišljenje o primjeni odredbe člana 105. Zakona o radu Republike Srpske, čija primjena u predmetnim slučajevima nije moguća, budući da radni odnosi na teritoriji Federacije BiH nisu regulisani tim zakonom.

15. Rješenjima i presudom Vrhovnog suda broj 070-0-Rev-10-000085 od 13. jula 2010. godine, broj 070-0-Rev-10-000692 od 13. jula 2010. godine, broj 43 0 P 019557 11 Rev od 20. marta 2012. godine, broj 43 0 P 001212 11 Rev od 13. marta 2012. godine, broj 43 0 P 013511 12 Rev od 31. jula 2012. godine, broj 43 0 P 001130 12 Rev od 31. jula 2012. godine, broj 43 0 P 016920 12 Rev od 7. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 019572 12 Rev od 2. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 024696 12 Rev od 2. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 019692 12 Rev od 7. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 008575 11 Rev od 14. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 001127 12 Rev od 18. septembra 2012. godine, broj 43 0 P 019660 12 Rev od 14. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 019687 12 Rev od 30. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 019586 11 Rev od 16. augusta 2012. godine i broj 43 0 P 013613 12 Rev od 4. oktobra 2012. godine odbačene su kao nedopuštene apelantove revizije izjavljene protiv navedenih presuda, dok je u odnosu na dvojicu tužitelja, I.A. i S.D., revizija odbijena. U obrazloženjima rješenja i presude Vrhovni sud se pozvao na odredbu člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku («Službene novine Federacije BiH» br. 53/03, 73/05 i 19/06, u daljnjem tekstu: ZPP) prema kojoj revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela osporene presude ne prelazi iznos od 10.000,00 KM, odnosno Vrhovni sud je naveo da se u pojedinim sporovima tužitelji javljaju kao formalni suparničari iz člana 362. stav 1. tačka 2. ZPP, čiji je procesni položaj, svakog od njih, samostalan, pa se pravo na izjavljivanje revizije ocjenjuje za svakog odvojeno. Budući da je u konkretnim predmetima vrijednost pobijanog dijela osporenih presuda ispod propisanog cenzusa, te da odlučivanje o reviziji u konkretnim predmetima nije od značaja za primjenu prava u drugim slučajevima u smislu stava 3. člana 237. ZPP, Vrhovni sud je odlučio kao u dispozitivu rješenja, odnosno presude.

IV. Apelacija

a) Navodi iz apelacije

16. Apelant smatra da mu je osporenim odlukama povrijeđeno pravo na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija), kao i pravo na imovinu iz člana II/3.k) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju. Dalje, apelant detaljno obrazlaže hronološki tok postupaka i iscrpno analizira osporene presude, ukazujući na pogrešnu primjenu materijalnog prava i proizvoljnu ocjenu izvedenih dokaza. Apelant, između ostalog, konstatuje da su nižestepeni sudovi tužiteljima dosudili naknadu za rad noću i prekovremeni rad u skladu sa odredbama važećeg Općeg kolektivnog ugovora iako su vještaci finansijske struke tokom postupaka dali objašnjenja koja je prihvatio i drugostepeni sud, da predmetni obračun u pogledu definisanja bruto satnice nije u saglasnosti sa Zakonom o doprinosima i Uputstvom o primjeni tog zakona, a što znači da je drugostepeni sud svjesno dosudio tužiteljima iznose po osnovu rada noći i prekovremenog rada u skladu sa važećim Općim kolektivnim ugovorom uprkos vlastitoj konstataciji da navedeni ugovor u pogledu definisanja bruto satnice nije u skladu sa Zakonom o doprinosima. Isto tako, u pogledu dosuđenih iznosa na ime minulog rada za vremenske periode kada je još uvijek na snazi bio raniji Opći kolektivni ugovor, apelant tvrdi da je drugostepeni sud usvojio pogrešan stav navodeći da je među parničnim strankama nesporno da ugovori o radu tužitelja potječu iz perioda kada je njihov raniji poslodavac, Željezara «Zenica» d.o.o. Zenica, bio društvo sa 100% državnim kapitalom i koga su obavezivale odredbe ranijeg Općeg kolektivnog ugovora, potpuno zanemarujući apelantov navod da Željezara «Zenica» d.o.o. Zenica nije pravni prethodnik društva „ArcelorMittal“ Zenica d.o.o., odnosno apelanta. Dalje, apelant u pogledu obaveznosti primjene Privremenog ugovora, na koji se drugostepeni sud također poziva, ukazuje da se, suprotno stavu drugostepenog suda, odredba člana 44. stav 2. važećeg Općeg kolektivnog ugovora ne može tumačiti na način da se raniji Opći kolektivni ugovor morao primjenjivati na apelanta sve do donošenja važećeg Općeg kolektivnog ugovora, kao i da, osim toga, ne postoji ni mogućnost da se iz navedene odredbe izvuče zaključak o važenju nekog propisa u prethodnom vremenskom periodu, jer bi to značilo retroaktivnu primjenu te odredbe na period koji je prethodio stupanju na snagu važećeg Općeg kolektivnog ugovora. Također, apelant ističe da ne spori činjenicu da su raniji Opći kolektivni ugovor i Privremeni ugovor važili i primjenjivali se sve do donošenja važećeg Općeg kolektivnog ugovora, ali se nisu mogli primjenjivati na društva sa većinskim privatnim kapitalom kakvo društvo je apelant bio u utuženom periodu. Konačno, apelant navodi da Privremeni ugovor nije raskinut, niti je na bilo koji drugi način stavljen van snage, te se zbog toga i treba primijeniti odredba iz člana 3. tog ugovora, da se po isteku godine dana on neće primjenjivati na poslodavce sa većinskim privatnim kapitalom ukoliko ne dođe do zaključenja posebnog ugovora.

b) Odgovori na apelaciju

17. U odgovoru na apelaciju Kantonalni sud je, između ostalog, istakao da navodi iz apelacije nisu osnovani, te da je osporena presuda zasnovana na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju, kao i da je pravilno primijenjeno materijalno pravo. Shodno navedenom, Kantonalni sud je predložio da Ustavni sud odbije apelaciju kao neosnovanu.

18. U odgovoru na apelaciju Općinski sud je, između ostalog, naveo da tokom postupka nije učinio niti jednu od povreda ljudskih prava koje je apelant naveo u apelaciji, te je zbog toga predložio da Ustavni sud odbije apelaciju kao neosnovanu.

19. U odgovoru na apelaciju opunomoćenica tužitelja je, između ostalog, konstatovala da su redovni sudovi postupili u skladu sa pozitivnim zakonskim propisima i dali jasna obrazloženja svojih odluka, tako da nema mjesta apelantovom isticanju da su mu povrijeđena navedena prava. Također, odvjetnica tužitelja je predložila da Ustavni sud odbije apelaciju kao neosnovanu u cijelosti.

V. Relevantni propisi

20. Zakon o radu («Službene novine Federacije BiH» br. 43/99, 32/00 i 29/03) u relevantnom dijelu glasi:

Član 68.

Plaće zaposlenika utvrđuju se kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu i ugovorom o radu.

Član 69.

Kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu utvrđuje se najniža plaća, te uslovi i način njenog usklađivanja.

Poslodavac kojeg obavezuje kolektivni ugovor ili pravilnik o radu, ne može zaposleniku obračunati i isplatiti plaću manju od plaće utvrđene kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu i ugovorom o radu.

Član 71.

Zaposlenik ima pravo na povećanu plaću za otežane uslove rada, prekovremeni rad i rad noću, te za rad nedjeljom i praznikom ili nekim drugim danom za koji je zakonom određeno da se ne radi, u skladu sa kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu i ugovorom o radu.

21. Zakon o parničnom postupku («Službene novine Federacije BiH» br. 53/03, 73/05 i 19/06) u relevantnom dijelu glasi:

Član 8.

Koje će činjenice uzeti kao dokazane odlučuje sud na osnovu slobodne ocjene dokaza.

Sud će savjesno i brižljivo cijiniti svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno.

22. Opći kolektivni ugovor za teritoriju Federacije Bosne i Hercegovine («Službene novine Federacije BiH» broj 19/00) u relevantnom dijelu glasi:

Član 1.

Općim kolektivnim ugovorom za teritoriju Federacije BiH (u daljem tekstu: kolektivni ugovor) uređuju se osnovna prava i obaveze zaposlenika i poslodavaca u oblasti radnih odnosa koja nisu regulisana Zakonom o radu.

Potpisnice kolektivnog ugovora saglasne su:

da se ovaj kolektivni ugovor primjenjuje u svim preduzećima sa državnim, odnosno većinskim državnim kapitalom, na teritoriji Federacije BiH; [...].

Član 4. stav 2.

Osnovna plaća je proizvod najniže plaće i odgovarajućeg koeficijenta složenosti poslova koje zaposlenik obavlja.

Član 8. stav 1. alineja 1.

Zaposlenik ima pravo na povećanu plaću za:

prekovremeni rad najmanje 50% na osnovnu plaću,

Član 9.

Osnovna plaća uvećava se za svaku godinu penzijskog staža za 0,6%, s tim da ukupno povećanje ne može biti veće od 20%.

23. Opći kolektivni ugovor za teritoriju Federacije Bosne i Hercegovine («Službene novine Federacije BiH» br. 54/05 i 62/08) u relevantnom dijelu glasi:

Član 2. stav 2.

Kolektivni ugovor je obavezujući i važi za sve poslodavce bez obzira na strukturu kapitala, organe uprave i službe za upravu, policiju, javne ustanove i druge pravne subjekte.

Član 3. stav 3.

Ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ovim kolektivnim ugovorom, kolektivnim ugovorom na nivou kantona, kolektivnim ugovorom za područje djelatnosti, pravilnikom o radu, ugovorom o radu ili zakonom, primjenjuje se za zaposlenika najpovoljnije pravo [...].

Član 8. st. 1. i 2.

Najniža bruto plaća se utvrđuje kolektivnim ugovorima za područje djelatnosti, s tim da bruto satnica sa doprinosima iz plaće, doprinosima na plaću i porezom na plaću ne može biti manja od 2,96 KM.

Najniža neto satnica ne može biti manja od 1,75 KM.

Član 12. stav 1. alineja 1. i 2.

Zaposlenik ima pravo na povećanu plaću za:

- prekovremeni rad najmanje 30% od bruto satnice;*
- rad noću najmanje 30% od bruto satnice;*

Član 13. st. 1. i 2.

Osnovna plaća povećava se za svaku godinu radnog staža kod tog poslodavca za 0,6%, s tim da ukupno povećanje ne može biti veće od 20%.

Pod radnim stažom u smislu stava 1. ovog člana podrazumijeva se i radni staž proveden kod poslodavca u slučaju promjene poslodavca ili njegovog pravnog položaja (npr: zbog prodaje, nasljeđivanja, spajanja, pripajanja, promjene oblika društva i dr.).

Član 44. stav 2.

Stupanjem na snagu ovog kolektivnog ugovora prestaje da važi Opći kolektivni ugovor za teritoriju Federacije BiH («Službene novine Federacije BiH» broj 19/00) i Privremeni ugovor o pristupanju udruženja poslodavaca u FBiH općem kolektivnom ugovoru za teritoriju Federacije BiH («Službene novine Federacije BiH» broj 23/02).

VI. Dopustivost

24. U skladu sa članom VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud, također, ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom ustavu kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

25. U skladu sa članom 16. stav 1. Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud može razmatrati apelaciju samo ako su protiv presude, odnosno odluke koja se njome pobija, iscrpljeni svi djelotvorni pravni lijekovi mogući prema zakonu i ako se podnese u roku od 60 dana od dana kada je podnosilac apelacije primio odluku o posljednjem djelotvornom pravnom lijeku kojeg je koristio.

26. Ustavni sud zapaža da je u predmetima br. AP 4094/10, AP 4095/10, AP 1902/12, AP 1903/12, AP 3131/12, AP 3132/12, AP 3145/12, AP 3208/12, AP 3458/12, AP 3459/12, AP 3554/12, AP 3556/12, AP 3561/12, AP 3629/12, AP 3636/12 i AP 4079/12 revizija bila neefektivan pravni lijek, u smislu člana 16. stav 1. Pravila Ustavnog suda, s obzirom na to da je odbačena kao nedopuštena rješenjima i presudom Vrhovnog suda broj 070-0-Rev-10-000085 od 13. jula 2010. godine, broj 070-0-Rev-10-000692 od 13. jula 2010. godine, broj 43 0 P 019557 11 Rev od 20. marta

2012. godine, broj 43 0 P 001212 11 Rev od 13. marta 2012. godine, broj 43 0 P 013511 12 Rev od 31. jula 2012. godine, broj 43 0 P 001130 12 Rev od 31. jula 2012. godine, broj 43 0 P 016920 12 Rev od 7. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 019572 12 Rev od 2. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 024696 12 Rev od 2. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 019692 12 Rev od 7. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 008575 11 Rev od 14. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 001127 12 Rev od 18. septembra 2012. godine, broj 43 0 P 019660 12 Rev od 14. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 019687 12 Rev od 30. augusta 2012. godine, broj 43 0 P 019586 11 Rev od 16. augusta 2012. godine i broj 43 0 P 013613 12 Rev od 4. oktobra 2012. godine, pa su konačne odluke u ovom predmetu, u smislu ranije iznesenog stava, presude Kantonalnog suda broj 004-0-Gž-08-002-801 od 24. novembra 2009. godine, broj 004-0-Gž-08-002 802 od 18. januara 2010. godine, broj 43 0 P 019557 11 Gž od 11. augusta 2011. godine, broj 43 0 P 01212 11 Gž od 25. augusta 2011. godine, broj 43 0 P 013511 11 Gž od 31. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P 001130 11 Gž od 17. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P 016920 11 Gž od 17. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P 019572 11 Gž od 4. januara 2012. godine, broj 43 0 P 024696 11 Gž od 28. februara 2012. godine, broj 43 0 P 019692 11 Gž od 19. septembra 2011. godine, broj 43 0 P 008575 11 Gž od 29. augusta 2011. godine, broj 43 0 P 001127 11 Gž od 24. novembra 2011. godine, broj 43 0 P 019660 11 Gž od 10. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P 019687 11 Gž od 5. oktobra 2011. godine, broj 43 0 P 019586 11 Gž od 23. septembra 2011. godine i broj 43 0 P 013613 11 Gž od 5. oktobra 2011. godine.

27. Dakle, u konkretnim slučajevima predmet osporavanja apelacijama su presude Kantonalnog suda, navedene u izreci ove odluke, protiv kojih nema drugih djelotvornih pravnih lijekova mogućih prema zakonu. Zatim, osporene presude apelanti su primili u periodu od 24. juna 2010. godine do 20. oktobra 2011. godine, a apelacije su podnesene u periodu od 23. augusta 2010. godine do 19. decembra 2011. godine, tj. u roku od 60 dana, kako je propisano članom 16. stav 1. Pravila Ustavnog suda. Konačno, apelacija ispunjava i uvjete iz člana 16. st. 2. i 4. Pravila Ustavnog suda, jer nije očigledno (*prima facie*) neosnovana, niti postoji neki drugi formalni razlog zbog kojeg apelacija nije dopustiva.

28. Imajući u vidu odredbe člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 16. st. 1, 2. i 4. Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je utvrdio da predmetna apelacija ispunjava uvjete u pogledu dopustivosti.

VII. Meritum

29. Apelant osporava navedene presude Kantonalnog suda i Općinskog suda tvrdeći da mu je tim presudama povrijeđeno pravo na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana

6. stav 1. Evropske konvencije, kao i pravo na imovinu iz člana II/3.k) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju.

Pravo na pravično suđenje

Član II/3. Ustava Bosne i Hercegovine u relevantnom dijelu glasi:

Sva lica na teritoriji Bosne i Hercegovine uživaju ljudska prava i slobode iz stava 2. ovog člana, što uključuje:

e) Pravo na pravično saslušanje u građanskim i krivičnim stvarima i druga prava u vezi sa krivičnim postupkom.

Član 6. stav 1. Evropske konvencije u relevantnom dijelu glasi:

1. Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom. (...).

30. Ustavni sud konstatuje da je u postupcima koji su okončani osporenim presudama Kantonalnog suda odlučivano o tužbenim zahtjevima tužitelja protiv apelanta radi potraživanja iz radnog odnosa. Ustavni sud zaključuje da se radi o predmetima građanskopravne prirode iz čega proizlazi da je član 6. Evropske konvencije primjenjiv. S obzirom na navedeno, Ustavni sud će ispitati da li su postupci pred sudom bili pravični onako kako to zahtijeva član II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i član 6. stav 1. Evropske konvencije.

31. Apelant, u suštini, smatra da nije imao pravično suđenje zbog načina na koji su redovni sudovi ocijenili dokaze, odnosno utvrdili činjenično stanje i primijenili materijalno pravo u predmetnim postupcima.

32. U odnosu na apelacione navode o povredi prava na pravično suđenje, Ustavni sud ukazuje da, prema praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: Evropski sud) i Ustavnog suda, zadatak ovih sudova nije da preispituju zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primjene prava (vidi, Evropski sud, *Pronina protiv Rusije*, Odluka o dopustivosti od 30. juna 2005. godine, aplikacija broj 65167/01). Naime, Ustavni sud nije nadležan supstituirati redovne sudove u procjeni činjenica i dokaza, već je općenito zadatak redovnih sudova da ocijene činjenice i dokaze koje su izveli (vidi, Evropski sud, *Thomas protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 10. maja 2005. godine, aplikacija broj 19354/02). Zadatak Ustavnog suda je da ispita da li je eventualno došlo do povrede ili zanemarivanja ustavnih prava (pravo na pravično suđenje, pravo na pristup sudu, pravo na djelotvoran pravni lijek i dr.), te da li je primjena zakona bila, eventualno, proizvoljna ili diskriminacijska. Dakle, u okviru apelacione nadležnosti Ustavni sud se bavi isključivo pitanjem eventualne povrede ustavnih prava ili prava iz Evropske konvencije u postupku pred redovnim

sudovima, pa će u konkretnom slučaju Ustavni sud ispitati da li je postupak u cjelini bio pravičan na način na koji to zahtijeva član 6. stav 1. Evropske konvencije (vidi, Ustavni sud, Odluka broj *AP 20/05* od 18. maja 2005. godine, objavljena u «Službenom glasniku BiH» broj 58/05).

33. U odnosu na apelantovo nezadovoljstvo ocjenom dokaza od redovnih sudova, Ustavni sud naglašava da je van njegove nadležnosti da procjenjuje kvalitet zaključaka redovnih sudova u pogledu ocjene dokaza, ukoliko se ova ocjena ne doima očigledno proizvoljnom. Isto tako, Ustavni sud podsjeća da se neće miješati u način na koji su redovni sudovi usvojili dokaze kao dokaznu građu. U vezi s tim, Ustavni sud se neće miješati ni u to kojim dokazima strana u postupku redovni sudovi poklanjaju povjerenje na osnovu slobodne sudijske procjene (vidi, Ustavni sud, Odluka broj *AP 612/04* od 30. novembra 2004. godine, objavljena u «Službenom glasniku Bosne i Hercegovine», broj 19/05, i Evropski sud, *Doorson protiv Holandije*, presuda od 6. marta 1996. godine, objavljena u Izvještajima, broj 1996-II, stav 78).

34. Ustavni sud ističe da su redovni sudovi u obrazloženjima osporenih presuda, očitujući se na apelantove navode iz odgovora na tužbe, odnosno iz žalbi na prvostepene presude, koji se tiču pogrešne primjene odgovarajućih odredbi zakonskih i podzakonskih akata, dali potpune i jasne razloge na osnovu kojih su ocijenili da se u konkretnim slučajevima primjenjuju relevantne odredbe Privremenog ugovora, ranijeg Općeg kolektivnog ugovora, važećeg Općeg kolektivnog ugovora, te ZOR-a na osnovu kojih su obavezali apelanta da tužiteljima za utužene periode isplati predmetna potraživanja. Također, u redovnim sudskim postupcima je utvrđeno da se raniji Opći kolektivni ugovor primjenjuje i na apelanta, jer tokom postupaka nije dokazao da nije bio u spornom periodu član Udruženja, a Udruženje je svojim pravilnikom regulisalo da se navedeni ugovor primjenjuje na članove Udruženja od 2003. godine. Isto tako je utvrđeno da se na apelanta primjenjuje i odredba člana 13. stav 2. važećeg Općeg kolektivnog ugovora, jer iz nje jasno proizlazi da se pod radnim stažom podrazumijeva i radni staž proveden kod ranijih poslodavaca u slučaju promjene poslodavca ili promjene njegovog pravnog položaja uslijed prodaje, spajanja, pripajanja, promjene imena poslodavca, kao što je u konkretnim predmetima slučaj. Naime, to znači da tužiteljima pripada pravo na povećanje osnovne plaće za svaku godinu radnog staža u iznosu od 0,6%, bez obzira kod kojeg su poslodavca taj radni staž ostvarili, a staž je dužan platiti poslodavac kod kojeg su u radnom odnosu. Imajući u vidu navedeno, a u smislu prethodno navedenih standarda i principa, kojim se, između ostalog, ukazuje da je upravo zadatak redovnih sudova da tumače i primjenjuju pravo, a zadatak Ustavnog suda je da ispita da li je eventualno došlo do povrede ili zanemarivanja ustavnih prava, Ustavni sud smatra da odluke redovnih sudova ne krše apelantova ustavna prava, nego upravo suprotno, da sadrže odgovore zašto su tužiteljima dosuđena navedena potraživanja.

35. Na osnovu navedenog, Ustavni sud zaključuje da su redovni sudovi dovoljno jasno obrazložili svoje odluke, a takva obrazloženja Ustavni sud ne smatra proizvoljnim. Stoga, Ustavni sud smatra da nije prekršeno apelantovo pravo na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije.

Pravo na imovinu

36. Apelant, također, navodi da mu je osporenim odlukama povrijeđeno i pravo na imovinu iz člana II/3.k) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju. Apelant posebno ne obrazlaže kršenje ovog prava, već svoje navode zasniva na pogrešnoj primjeni materijalnog prava, te paušalnoj ocjeni dokaza, odnosno utvrđenom činjeničnom stanju. Međutim, Ustavni sud je, razmatrajući ove navode u okviru člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije, već zaključio da su ti navodi neosnovani. Stoga, Ustavni sud smatra da nema ništa što u konkretnom slučaju ukazuje da je povrijeđeno apelantovo pravo na imovinu iz člana II/3.k) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju, odnosno zaključuje da su i ovi apelantovi navodi neosnovani.

VIII. Zaključak

37. Ustavni sud zaključuje da nema povrede prava na pravično suđenje i prava na imovinu iz člana II/3.e) i k) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 6. stav 1. Evropske konvencije i člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju u situaciji kada u osporenim odlukama ne postoji ništa što bi ukazivalo na pogrešnu primjenu materijalnog prava na apelantovu štetu ili na proizvoljnost u utvrđivanju činjeničnog stanja, odnosno ocjeni izvedenih dokaza Naime, slijedom navedenog, Ustavni sud smatra da su redovni sudovi jasno obrazložili svoj stav o primjenjivosti relevantnih odredbi Privremenog ugovora, ranijeg Općeg kolektivnog ugovora i važećeg Općeg kolektivnog ugovora na apelanta.

38. Na osnovu člana 61. st. 1. i 3. Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

39. Prema članu VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednica
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Valerija Galić